DZIENNIK
ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja Magistrat m. Lublina (parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 9-ej do 2-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie 2 zł.

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): cała strona—40 zł., 1/2 strony—20 zł. 1/4 strony—10 zł., na marginesie 10 zł. wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce 15 gr.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza 25 groszy.

Nr. 8. (181) | Lublin, dnia 10-go kwietnia 1926 roku. | Rok VI.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Z obrad Magistratu.

Posiedzenie 29 marca 1926 r. uchwalono:

1. Zatwierdzić plany na przebudowę murowanych komórek na garaż samochodowy, w posesji Kielmana Betmana przy ul. Lubartowskiej Nr. 45, dzierżawionej przez Andrzeja Pandotę.

2. Zatwierdzić plany na budowę domu murowanego, z oficyną, komórkami i ustępem, w posesji Jana Rosiaka, przy drodze prowadzącej do cegielni na Rurach Jezuickich, z warunkiem, że przed przystąpieniem do budowy zostanie na miejscu wytknięta przez Wydział Budownictwa Miejskiego linja regulacyjna wspomnianej drogi.

3. Zatwierdzić plany na budowę domu murowanego z poddaszem mieszkalnym, wolnostojącego, na działce Teofila Chodziakiewicza, na Rurach Brygidkowskich Nr. 3 przy ul. nowoprojektowanej od szosy warszawskiej, z warunkiem zabrukowania połowy ulicy i ułożenia chodnika wzdłuż posesji.

4. Zatwierdzić plany na budowę domu murowanego piętrowego na działce Eugenjusza Soleckiego, pod Nr. 3 przy ul. projektowanej bocznej od szosy warszewskiej, z warunkiem ułożenia przed posesją połowy jezdni i chodnika.

5. Zatwierdzić plany na budowę domu murowanego piętrowego z mieszkaniem podstrysznym w posesji Jerzego Siennickiego, przy ul. Czystej (Wieniawska 10).

6. Zatwierdzić plany na budowę domu murowanego parterowego z mieszkaniem podstryszным na działce Nr. 10 na Rurach Brygidkowskich, przy nowoprojektowanej ulicy od szosy warszawskiej, własność Janusza Świeżego, pod warunkiem ułożenia bruku wzdłuż posesji do połowy szerokości ulicy.

7. Zatwierdzić plany na budowę domu parterowego murowanego z mieszkaniem podstryszným na działce Nr. 9 a na Rurach Brygidkowskich, przy projektowanej ulicy przy szosie warszawskiej, własność Heljodora Kaszubskiego, pod warunkiem ułożenia przed posesją chodnika i zabrukowania połowy ulicy wzdłuż posesji.

8. Zatwierdzić plany na budowę domu drewnianego parterowego, z komórkami i ustępem, w posesji Jana Głębockiego, przy ul. Wyścigowej Nr. 7, z warunkiem, że jama kloaczna będzie odsuniętą od granicy sąsiada o 1,80 m.

9. Zatwierdzić plany na budowę domu parterowego murowanego, z komurkami i ustępem, w posesji Mikołaja Walczaka, przy ulicy Czechowskiej Nr. 17.

Prezydent miasta: (—) *C. Szczepański.*
Szef Wydziału: (—) *L. Radliński.*

Rozporządzenia rządowe.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Nadzwyczajnego Naczelnego Komisarza do spraw walki z epidemjami

z dnia 13 marca 1926 r.

w sprawie dezynfekcji hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów.

Na podstawie punktu „c" art. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o utworzeniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącemi Państwu klęską powszechną (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 388), § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1925 r. o powołaniu urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 3, poz. 17), punktów 1 i 10 art. 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371) oraz § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Hotele, pokoje umeblowane, pensjonaty, w razie stwierdzenia przez właściwe władze sanitarne w zakładach tych robactwa (pluskwy, wszy i t d), podlegają obowiązkowemu oczyszczeniu (dezynsekcji) jednorazowemu lub wielokrotnemu aż do czasu zupełnego zniszczenia owadów i ich zarodków.

Po raz pierwszy zakłady te mają być poddane oczyszczeniu (dezynsekcji) w przeciągu trzech miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Koszty oczyszczenia (dezynsekcji), wykonywanego odpowiednim sposobem (gazowym, mechanicznym i t. p.), zaleconym przez władze sanitarne, ponosi właściciel zakładu lub dzierżawca.

§ 3. Jeżeli właściciel zakładu lub jego dzierżawca nie przeprowadza w wyznaczonym mu przez władzę administracyjną I instancji terminie oczyszczenia (dezynsekcji), przeprowadzają organa sanitarne miejscowych władz samorządowych, a w razie ich braku, władze administracyjne I instancji przez własne organa lub trzecie osoby na koszt właściciela, względnie dzierżawcy zakładu, i ściągają koszty w drodze egzekucji administracyjnej.

§ 4. O dokonanem oczyszczeniu (dezynsekcji) hotelu, pokojów umeblowanych, pensjonatu, o ile ono było przeprowadzone przez prywatne osoby lub firmy na skutek wydanego zarządzenia władz sanitarnych, obowiązany jest właściciel zakładu lub jego dzierżawca niezwłocznie zawiadomić miejscowe organa sanitarne samorządowe, a w ich braku właściwe władze sanitarne I instancji.

§ 5 Organa sanitarne samorządowe, względnie władze sanitarne I instancji, po otrzymaniu tego zawiadomienia, niezwłocznie przeprowadzą kontrolą co do skuteczności oczyszczenia i wydadzą zarządowi zakładu „zaświadczenie" o dodatnim wyniku oczyszczenia (dezynsekcji), względnie zarządza w myśl § 1 dezynsekcje ponowne.

§ 6. Zakłady, w których nawet pomimo wielokrotnego oczyszczania stale stwierdza się obecność robactwa na skutek nieodpowiedniego utrzymywania zakładu, podlegają zamknięciu aż do czasu bezwarunkowego usunięcia okoliczności, sprzyjających rozwojowi robactwa.

§ 7. Właściciele hotelu, pokojów umeblowanych, pensjonatów, względnie

dzierżawcy zakładu, winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia, ulegną karze w myśl art. 25 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujacych nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402).

Karze tej również ulegną mieszkańcy hotelu, pokojów umeblowanych, pensjonatów, winni niestosowania się do postanowień niniejszego rozporządzenia.

§ 8. Przepisy niniejszego rozporządzenia są uzupełnieniem § 13 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 23 stycznia 1922 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów (Dz. U. R. P. Nr. 10 poz. 78).

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych
i Naczelny Nadzwyczajny Komisarz do spraw walki z epidemjami:
Wł. Raczkiewicz.

(Dz. ust. R. P. Nr. 27 poz. 165).

Ustawa

z dnia 25 lutego 1926 roku

o zmianie art. 7 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz Pr. P. P. Nr. 63 poz. 371) i zmianie art. 4 ustawy o przymusowem szczepieniu ochronnem przeciwko ospie z dn. 19 lipa 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr, 63 poz. 372).

Art. 1. W ustępie 1 i 3 art. 7 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca r. (Dz. P. P. P. Nr. 63 poz. 371) skreśla się cyfrę „7“.

Art. 2. Artykuł 4 ustawy o przymusowem ochronnem szczepieniu przeciwko ospie z dn. 19 lipca 1919 roku (Dż. P. P. P. Nr. 63 poz. 372) otrzymuje następujące brzmienie:

„Wydatki wynikające z wykonania przepisów art. 3, obciążają powiatowe związki komunalne z możnością przerzucania tych kosztów na dotyczące gminy miejskie i wiejskie oraz wydzielone z nich gminy miejskie. Niefachowego pomocniczego personelu oraz pomieszczenia z odpowiedniem oświetleniem, względnie opałem dostarcza gmina, na której obszarze szczepienie się odbywa“.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej
(—) *S. Wojciechowski.*

W/z. Prezesa Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych
Wł. Raczkiewicz.

(Dz. ust. № 28 poz. 167).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

W obronie samorządu.

Rada Naczelna Związków Pracowników Samorządowych, reprezentująca ogół zorganizowanych pracowników komunalnych w Polsce, nie zabierała dotąd głosu w dyskusji jaka się toczy na temat losów samorządu w Rzeczypospolitej. Z wypowiedzeniem swego zdania wstrzymaliśmy się rozmyślnie, chcąc uniknąć możliwych podejrzeń, jakoby nami kierować miał wzgląd na nasze własne interesy zawodowe. Kiedy jednak tocząca się dyskusja doszła do tego stopnia zaostrzenia, że poczyna się kwestjonować samą zasadę samorządu, kiedy równolegle z tem polityka władz centralnych i praktyka nadzoru nad samorzadem doprowadziła do tak daleko sięgających ograniczeń swobody działania związków komunalnych, że z samorządu pozostały zaledwie formy bez istotnej treści, w tej przełomowej, zdaniem naszem, dla samorządu chwili, uważamy za konieczne wypowiedzieć publicznie, co o tej sprawie myślimy.

Sądzimy, że mamy prawo wypowiedzieć swoje zdanie nietylko jako pracownicy, którzy swój byt materjalny z losem samorządu związali, ale także jako obywatele Rzeczypospolitej. Kiedy bowiem odradzało się Państwo Polskie i równocześnie z innemi instytucjami niepodległości państwowiej two-

rzył się lub odradzał samorząd polski, wtedy my, mając przed sobą otworem szerokie pole różnorodnej pracy, wybraliśmy samorząd. Czyniliśmy to z pełną świadomością, wstępowaliśmy, nie zmuszeni do tego warunkami, w służbę nietylko związków komunalnych, ale i w służbę idei samorządu. Albowiem ocenialiśmy należycie doniosłą rolę samorządu w Polsce, wierzyliśmy w wielką jego misją tworzenia i utrwalania podstaw prawdziwej niezawisłości państwowej.

Jako obywatele Rzeczypospolitej, stojący najbliżej samorządu, zabieramy dziś głos, ażeby powiedzieć rządowi, ciałom ustawodawczym i całemu społeczeństwu: źle się dzieje z samorządem. Sprzysięgły się wszystkie moce, nieprzyjazne samorządowi, aby go zniesławić i zniszczyć. Posadzono go na ławie oskarżonych i uczyniono odpowiedzialnym za niepopełnione winy. Dotąd jeszcze samorząd nie rozpoczął normalnej działalności, bo mu jej rozpocząć nie pozwolono, nie dając mu nawet podstaw prawnych działania—a już się go z góry potępia. Dotąd jeszcze samorząd nie mógł skorzystać ze swobody działania, jaka mu się z jego istoty należy, bo mu tej swobody nie dano, każąc działać pod dyktandem i najściślejszą opieką, a już oskarża się go i sądzi. Przypisuje się mu błędy, popełnione przez samych oskarżycieli. A czyni się to wszystko po to, ażeby i takjuż ponad wszelką miarę skrępowany samorząd jeszcze bardziej skrępować, aby wolnemu obywatelowi Rzeczypospolitej odebrać resztkę bezpośredniego wpływu na administrację publiczną, jaki dziś wywiera jedynie za pośrednictwem samorządu. Każdy nowy krok w sprawach samorządu przynosi pogorszenie i odala nas od urzeczywistnienia przepisów konstytucji, które cały ustrój Rzeczypospolitej każą oprzeć na zasadach szerokiego samorządu.

Uważamy za swój obowiązek stwierdzic publicznie, że naszem zdaniem środków naprawy istniejącego zła szukać należy nie w różnego rodzaju dorywczych zarządzeniach, stosowanych pod hasłem sanacji, a godzących w samorząd i w konstytucje, lecz w nawrocie do podstaw i w przeprowadzeniu gruntownej reorganizacji zgodnie z konstytucją. Najważniejszym warunkiem sanacji jest stworzenie normalnych i stałych podstaw działania samorządu. Dlatego zwłoka w uchwaleniu ustaw o ustroju samorządu jest ciężkiem wobec państwa przewinieniem, którego nic usprawiedliwić nie może, podobnie jak i zwlekanie z zarządzeniem nowych wyborów do reprezentacji komunalnych oraz powierzenia funkcji, które powinny sprawować organy wybieralne, czynnikom mianowanym. Jesteśmy przekonania, że tylko ustalenie normalnego porządku prawnego, uwzględniającego naczelne zasady, na których konstytucja oparła ustrój Rzeczypospolitej, wyprowadzi Państwo z chaosu w jaki je wtrąciły tymczasowe normy, wydane doraźnie w atmosferze nerwowego podniecenia. W owym normalnym ładzie, obejmującem podstawy istnienia państwa, znaleźć się musi miejsce dla samorządu, wyposażonego w szerokie i wyraźnie określone kompetencje i szeroką swobodę działania, umożliwiającą obywatelowi wydatnie w pływać na bieg spraw publicznych.

Składając powyższe oświadczenie, dalecy jesteśmy od przeceniania znaczenia naszego głosu i naszego wpływy w społeczeństwie. Sądzimy jednak, że uzdrowienie życia publicznego w Polsce wymaga, aby każdy obywatel i każda zorganizowana grupa obywateli wyraźnie i publicznie wypowiadała, do czego dąży. Dlatego publicznie stajemy w obronie samorządu, w obronie konstytucji i w obronie demokracji, której samorząd służy.

Rada Naczelna Związków:

Związek Zawodowy Pracowników Miejskich
Związek Pracowników Samorządu Powiatowego
Związek Pracowników Administracji Gminnej.

O organizację Studjum Nauk administracyjno-komunalnych.

(Ciąg dalszy.)

Przejdziemy obecnie do studjów francuskich. Omówimy naprzód uczel-

nię najmłodszą, ale zato najbardziej charakterystyczną dla naszej inicjatywy. Jest to — Instytut Urbanistyczny przy Uniwersytecie paryskim—krajowa szkoła wyższych studjów miejskich i administracji miejskiej przy Sorbonie. Instytut d'Urbanisme de i Universitè de Pasis-Ecole Nationale des hautes ètudos urbaines et de l'administration municipale à la Sorbone. Gdy w roku 1919 Rada Główna Sekwany (le Conseil Général de la Seine) zainicjowała nauczanie wiedzy urbanistycznej, wzorowała się głównie na przykładach uniwersytetów w Londynie, Liverpool'u i Harvard. Pragnęła z jednej strony stworzyć we Francji możność badania wielkich zagadnień, które wytworzył rozwój wielkich miast, oraz wzmożone zajęcie się perspektywami ich rozwoju, z drugiej zaś — fachowo przygotować kierowników gospodarki miejskiej i urzędników wszystkich kategoryj. Nie chciano ograniczyć się jedynie do nauczania metod gospodarki miast oraz ich administracji. Ambicją Rady było, by nowa instytucja zajęła się badaniem całości problematów urbanistycznych, przedstawianych studentom w postaci syntezy organizacji miasta, uważanego za organizm żywy, wciąż rozwijający się w drodze nieustannej ewolucji. Poświęcając się badaniom ładu w skupieniach miejskich, ewolucji przeobrażeń tych skupień w przeszłości, oraz stanowi form obecnych, Instytut usiłuje znaleźć główne czynniki form życia ludzkiego w przyszłości.

Początkowo powstała szkoła wyższych studjów miejskich, posiadając siedzibę w Instytucie historji, geografji i ekonomji urbanistycznej m. Paryża (Institut d'Histoire, de Géographie et d'Economie Urbaines de la Ville de Paris) później połączyła się z Wydziałem Prawnym Sorbony i przybrała główny tytuł—Instytut Urbanistyki Uniwersytetu Paryskiego. Instytut obejmuje pięć działów:

1) Ewolucję miast.
2) Socjalną organizację miejską.
3) Miejską organizację gospodarczą.
4) Sztukę i technikę rozbudowy miast.

Każdy z tych działów podstawowych dopełnia się jeszcze Konferencjami na temat higjeny mieszkań, organizacji obsługi przedmieść, organizacji stołecznej, autonomji gminnej zagranicą, utrzymania porządku w mieście, municypalności, miejskiej sztuki inżynierskiej. Kurs nauk jest dwuletni. Nauczanie Instytutu wykształca „konstruktorów" i „zarządców" miejskich (les „Constructeurs" et les „Administrateurs" de Willes). Pilność i gorliwość studentów podlega kontroli. Egzamina odbywają się w końcu pierwszego i drugiego roku studjów. W końcu roku drugiego student upoważniony jest do przedstawiania specjalnej pracy (tezy) o ile ta ostatnia zostaje przyjętą, musi ją obronić na publicznym posiedzeniu jury. Następnie udzielany zostaje dyplom. Ten ostatni wydawany jest imieniem Uniwersytetu Paryskiego. Wzmianka o wydawanym dyplomie pomieszczana jest w urzędzie wiadomości urzędniczych Prefektury Sekwany. Dyplom Instytutu Urbanistycznego równoznaczny jest z dyplomem innych uczelni wyższych przy obejmowaniu posady w urzędach prefektury. Do wyższego nauczania w Instytucie dołączone są jeszcze dwa działy osobne: dział udoskonaleń administracyjnych (une section de perfectionnement administratif), w których studja trwają dwa lata, oraz dział uzupełniający poprzedni (1 rok). Pierwszy z nich zajmuje się pogłębianiem wykształcenia urzędników już zajmujących stanowiska lub też przygotowaniem urzędników, przeznaczonych dopiero do objęcia wyższych stanowisk w merostwach. Dodatkowy kurs drugi obejmuje praktyczną i szczegółową naukę zagadnień, dotyczących wewnętrznej działalności biur merostwa, jak również prace praktyczne z zakresu budżetów i rachunkowości gmin, dział ten przeznaczony jest dla studentów, którzy odznaczali się na poprzednich. W obu wymienionych działach zaświadczenia w imieniu Uniwersytetu Paryskiego wydawane są dopiero po złożeniu obowiązkowych repetycyj. Studen-

ci Instytutu pochodzący z prowincji (z t. zw. departamentów) oraz zagranicy mogą być zwolnieni z obowiązkowego uczęszczania na wykłady, z zastrzeżeniem wszakże zbadania warunków usprawiedliwiających ten przywilej. Gdy wspomniani studenci przyjeżdżają do Paryża specjalnie w celu złożenia egzaminów, przedsiębrane są wszelkie środki aby ich pobyt w stolicy francuskiej trwał jaknajkrócej. Przy instytucie jest specjalne biuro skryptów (un service de Notes de Cours), którego przeznaczeniem jest dostarczenie studentom rozbiorów i sprawozdań z wykładów, mających uzupełniać notatki studenckie. Instytut Urbanistyczny posiada biblotekę mieszczącą się w lokalu Instytut d'Histoire de la Ville do Paris. Poza działami tej bibljoteki mogą też korzystać studenci Instytutu ze zbiorów Instytutu historycznego, zawierających dzieła, mapy plany, fotografje, oraz wykresy, ułożone metodycznie a dotyczące historji miast, geografji miejskiej, ekonomji politycznej i socjalnej i t. d.

Ponadto istnieje przy Instytucie biuro wycinków z czasopism mające na celu dostarczenie profesorom i studentom informacyj aktualnych, których oczywiście nie mogą zastąpić dzieła z bibljoteki. Wreszcie wydaje Instytut Urbanistyczny pismo ilustrowane, dwumiesięcznik p. t. „Życie miejskie" („La Vie Urbaine") — specjalnie poświęcone wszelkim zagadnieniom z zakresu urbanistyki, redagowane przez specjalny Komitet ludzi nauki, fachowców w sprawach urbanistyki. Sekretarzem redakcji jest p. A. Bruggeman, jednocześnie będący dyrektorem Instytutu Urbanistycznego.

Z redakcją „La Vie Urbaiae", poza Instytutem Urbanistycznym Uniwersytetu Paryskiego, współpracują ponadto: Francucskie Towarzystwo dla Badań nad urządzeniem i rozbudową miast (L'association française pour de l'extension des Villes). Związek Miast i Gmin Francuskich (L'union des Villes et Communes de France) Międzynarodowy Związek Miast (L'union internationale des Villes) i Międzynarodowa Federacja dla urządzeń miast, wsi i miast — ogrodów (Federation internationale pour l'amènagement des villes, des campagnes et des cites — jardins).

Instytut Urbanistyczny miał następującą liczbę słuchaczy:

w roku 1919	—294	w roku 1920	— 64
„ 1921	—183	„ 1922	—326
„ 1923	—181	„ 1924	—153

W roku 1924 uczęszczali następujący cudzoziemcy:

1 polak, 1 belgijczyk, 1 holender, 4 rosjan 1 ormianin, 2 hiszpanów, 12 chińczyków, 2 egipcjan, 1 kolumbijczyk, 1 argentyńczyk 1—z Tanisu.

Instytut Urbanistyczny pozostaje pod kierunkiem naukowym Uniwersytetu paryskiego. Najwyższa dyrekcja Instytutu powierzona jest Radzie Udoskonaleń Administracyjnych, składającej się z członków, wyznaczonych przez Uniwersytet, Radę Główną Departamentu Sekwany (le Conseil gèneral de la Seine) prefekta departamentu Sekwany (le Prèfet de la Seine) prefekta policji, paryską izbę Handlową (la Chambre de Commerce de Paris) publiczne urzędy mieszkań Paryża i Departamentu Sekwany (les Offices d'Habitations de Parys et de la Syjne) Komisję Administracyjną Instytutu Historycznego, Urząd Higjeny Społecznej (l'Office d'Hygiene sociale) oraz Urząd Departamentalny statystyki i pośrednictwa pracy(L'Office dèpartamental du placoment et de la statistique du travail). Rada Administracyjna (Conseil d'Administration) Instytutu składa się z przewodniczącego rektora akademji oraz z członków wyznaczonych przez uniwersytet, Radę Główną Sekwany i Prefekta Sekwany. Wszyscy studenci podlegają imatrykulacji na jednym z wydziałów, wszyscy oni, z wyjątkiem studentów narodowości francuskiej, zamieszkujących departament Sekwany, muszą pozatem opłacić wpis do Instytutu. Wyjątek stosowany do mieszkańców departamentu Sekwany, powstał skutkiem warunków umowy, na mocy której Rada Główna zorganizowany przez siebie Instytut przekazuje władzom Uniwersyteckim do dalszego pro-

wadzenia. Dotacja ta została zaaprobowana dekretem z lipca 1920 r. uchwalonym na wniosek Ministra Oświecenia Publicznego i Sztuk Pięknych. Dzięki temu dekretowi, dokonało się dzieło połączenia Instytutu z Uniwersytetem. Dekret określił warunki, w jakich zarządy publiczne mogą przyczynić się do stworzenia lub utrzymywania wyższych zakładów naukowych. Wewnętrzny regulamin Instytutu zezwala ponadto na udzielanie przywilejów, analogicznych do tych, z których korzystają studenci z departam. Sekwany, studentom z innych departamentów, któreby ewent. poszły za przykładem Zgromadzenia departamentalnego Sekwany, obowiązującego Instytut. Instytut urbanistyczny nie jest jedynym działającym we Francji na mocy dekretu z lipca 1920 r.

Również inne instytucje zostały dołądzone do Uniwersytetu na mocy zarządzeń rządowych, stanowiących prawdziwą epokę w historji wyższego nauczania francuskiego: zarządzenia te dają Uniwersytetowi okazję i możność rozwoju i rozrostu, oraz otoczenia się temi współczesnemi instytucjami, które stwarza współczesny postęp i o których myślało się dotychczas, iż Uniwersytet zachowuje względem nich zupełną obojętność. Na sprawę przyłączenia Instytutu Urbanistycznego do Uniwersytetu Paryskiego zwracamy specjalną uwagę jako na wysoce pouczający dla omawianej inicjatywy naszej.

Z kolei przechodzimy do omówienia typu i programu uczelni o starej i słynnej tradycji—Szkoły Nauk Politycznych w Paryżu (Ecole libre des sciences politiόues). W przeciwieństwie do przepisów naszych i niemieckich, które uzależniają dopuszczenie do studjów w wyższych uczelniach od wykazania się maturą, czyli świadectwem ukończenia szkoły średniej, paryska Szkoła Polityczna, jak i wogóle francuskie szkolnictwo wyższe za wyjątkiem uniwersyteckiego, nie czyni żadnych utrudnień przy przyjmowaniu. Przyjęty może być każdy, kogo przyjmuje dyrekcja lub rada egzeminacyjna; obywatele państw obcych muszą się wykazać znajomością języka francuskiego. Zato podczas studjów i przy egzaminach wymagania są duże. Słuchacze zwyczajni muszą objąć całość studjów, hospitanci zapisują się tylko na określone wykłady i grupy wykładów. Opłata wynosi dla słuchaczów zwyczajnych 700 fr. rocznie. Studja obejmują kurs zwyczajny, dwu lub trzyletni oraz roczny kurs uzupełniający, mający na celu przygotowanie do egzaminów konkursowych na stanowiskach administracyjnych. Program Szkoły jest tak ujęty, że słuchacze mogą objąć syntezę nauk ekonomicznych i prawno administracyjnych, umożliwiających im w razie potrzeby przejście z jednej gałęzi administracji do drugiej Ponadto studja w Paryskiej Szkole Nauk Politycznych są najczęściej równocześnie kombinowane ze studjum prawnem w Sorbonie, które korzysta ze znacznych ułatwień w Szkole, celem położenia jaknajbardziej solidnych i wyczerpujących podstaw dla wszechstronnego wykształcenia przyszłych urzędników administracyjnych. Szkoła obejmuje następujące wydziały:

1) dyplomatyczny,
2) ekonomiczno-finansowy,
3) socjalno-ekonomiczny,
4) ogólny,
5) administracyjny — dla zamierzających poświęcić się karjerze urzędniczej.

Na każdym wydziale studja obejmuję wykłady zasadnicze t. j. bezwzględnie obowiązujące i tworzące całość w ciągu dwuletniego okresu studjów oraz wykłady „regularne“ i „fakultatywne“ wśród których uczestnik ma prawo swobodnego wyboru. Nadto obowiązkowe „conferences de revision et d'interrogation“ (rodzaj seminarjów i konwersatorjów) ćwiczą w referatach pisemnych i ustnych, wyznaczają i udoskonalają metody pracy, kontrolują postępy słuchaczy oraz przygotowują do egzaminów dyplomowych i konkursów urzędniczych. Wreszcie „kursa techniczne“ poświęcone są specjalnie kwestji budżetu i administracji skarbowej, ustawodawstwu skarbowemu oraz organizacji służby obrachunkowej we

Francji i mają na celu przygotowanie do wyspecjalizowanych gałęzi służby skarbowej. Studja kończy egzamin dyplomowy. Roczny kurs uzupełniający złożony z trzech wydziałów: administracyjnego, ekonomicznego, finansowego i dyplomatycznego przeznaczony jest z reguły dla tych słuchaczów, którzy ukończyli ją z dyplomem. lub też wyjątkowo za zezwoleniem dyrekcji dla tych słuchaczy, którzy przez okres dwuletni byli słuchaczami, nie przystępując do egzaminu końcowego; zadaniem tego kursu jest uzupełnienie studjów przez wiedzę o najnowszych zdobyczach nauk administracyjnych i gospodarczych oraz przygotowanie do wspomnianych już wyżej egzaminów konkursowych, obowiązujących we Francji jak wiadomo, przy obsadzeniu kierowniczych stanowisk urzedniczych. Na wszystkich wydziałach obowiązują studja języków współczesnych. Ułatwia studja zarówno na kursie zwyczajnym, jak i uzupełniającym, bogato zaopatrzona bibljoteka Szkoły licząca przeszło 25 000 tomów i 160 fachowych pism francuskich i zagranicznych.

Wspomnieliśmy już na wstępie omawiania typu i programu Ecole libre des sciences polityques, że o ile wstęp do uczelni jest bardzo łatwy, o tyle więcej wymaga się od słuchaczy podczas studjów i egzaminów. W końcu każdego roku studjów słuchacze muszą poddać się „interrogation orale“ t. j. kollokwjom z przedmiotów ogólnych lub fakultatywnych; po skończeniu zaś ostatniego roku studjów przedstawiają dwa pisane referaty z przedmiotów zasadniczych. Ponadto słuchacze muszą mieć zaświadczenia z uczestnictwa w seminarjach i wygłosić referat z dziedziny jednego z przedmiotów regularnych Wydziału. Wreszcie obowiązuje jedno wypracowanie pisemne i jedna odpowiedź ustna z języków współczesnych. Niemający stopni dostatecznych z wszystkich tych przedmiotów prac i ćwiczeń, nie będą dopuszczani do egzaminu dyplomowego.

(D. c. n.)

(Samorząd Miejski Styczeń 1926 r.)

Konkurs

Polski Bank Komunalny rozpisał konkurs na dwie prace z dziedziny samorządu:

1 **Polityka gospodarcza miast polskich w dziedzinie aprowizacji i obniżenia cen.**

Idzie o najwłaściwsze metody ogólne, jak i wskazanie dróg praktycznego rozwiązania zagadnienia w poszczególnych dziedzinach (chleb, mięso, opał i t. d.). Uwzględniony winien być również stosunek do kooperatyw, spożywców i ich związków.

2. **Monografje powiatu samorządowego z lat 1919—1926.**

Praca obejmować winna wyczerpujący obraz działalności organów samorządu powiatowego (sejmiku i wydziału powiatowego) na tle stosunków ekonomicznych i kulturalnych powiatu. Uwzględziony winien być i samorząd gminy.

Idzie o najbardziej zwięzłe, jasne i przejrzyste, a jednocześnie pełne zobrazowanie wszystkich dziedzin działalności organów samorządu.

Bliższych szczegółów udziela Buro Zjazdów Samorządu Ziemskiego w Warszawie, Kopernika 30, dokąd również należy nadsyłać prace konkursowe.

Nagrody po 1000 zł. dla każdego tematu za pracę najlepszą.

Termin nadsyłania prac do 1 grudnia 1926 roku.

Treść № 8.

Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina. — — Redaktor **L. Radliński.**

Drukarnia Magistratu m. Lublina.